

nij. Erit itaque cogitandum, an explanationes, & conciliations aliorum, nempe Ludouici Charondæ lib. 1. verisimilium iuris. cap. 17. in fin. & Tornelli in rubr. ff. de verbor. oblig. nu. 59. nodum hunc possint dissoluere. His accedit quod post Salic. & Ias. in l. si quando. C. vnde vi. respondit Gratius in cons. 43. nu. 62. lib. 2. præsumptione præsumptionis non dari, & sequitur Seraph. in tract. de priuileg. iuramenti. priuileg. 17. nu. 15.

Præsumptio, an à iudicis arbitrio pendeat.

S V M M A R I V M.

- 1 Iudicis voluntas nulla est, nullum arbitrium circa præsumptionem iuris, & de iure.
2 Arbitrium non est, quod à lege expressè sancitum est.
3 Præsumptio iuris tantum non pendet à iudicis voluntate.
4 Et quid sit de probationibus medijs, quæ potius facta dicuntur.
5 Miles ab hostibus reuersus, captus fuisse, non transfuga præsumitur.
6 Testium fides in iudicis pectore residet.
7 Præsumptio, quæ probationes quoniam sint in iudicis potestate.
8 Præsumptio hominis verè pendet ab arbitrio, & voluntate iudicis.
9 Indicia quibus accusatus de crimine, vel inquiri potest, vel torturæ subijci, arbitraria sunt.

Q V A E S T I O XLIV.

Q V A E R O quadragesimoquarto an præsumptio, sicuti, & probatio, à iudicis voluntate pendeat? Hac in re distinguendi sunt tres casus, quemadmodum, & tres species præsumptionis sunt.

Primos est casus, cum agitur de præsumptione iuris, & de iure. Hoc quidem in casu, nulla est iudicis voluntas, nullum eius arbitrium circa eam, quandoquidem à lege ipsa ita firmata est præsumptio ista, vt recedi ab ea nullo modo possit, non enim esse arbitrarium, quod à lege expressè sancitum est, iam scripsimus lib. 1. de arbitrarijs iudic. & c. q. 14.

Secundus est casus, cum agitur de præsumptione iuris tantum. Hac quoque non pendet à iudicis voluntate, cum & ipsa iam sit à lege firmata, & constabilita. Erit tamen animaduertendum, quod probationes illæ mediæ, quæ potius facta appellatur, quibus ad has præsumptiones iuris, & de iure, ac etiam iuris tantum devenitur, à iudicis voluntate pendant. Adferri potest exemplum in l. non omnes s. à Barbaris. ff. de re milit. miles qui ab hostibus reuersus est, plimitor captus, non autem trans fugisse, si probauerit, se antea militem boni existimatum fuisse. Hac iuris præsumptio est. At illæ probationes, quod bonus miles antea fuerit, in iudicis potestate sunt cum illæ testibus fiant, testium fuit autem fidem in iudicis pectore residere ait Iurisc. in l. 3. §. tu magis. ff. de testib. & scripsi lib. 2. de arbitrarijs iudic. & c. casu 90. n. 1. Illæ gignitur præsumptiones, & probationes, quibus adducitur iudex ad præsumptionem iuris, in sua potestate sunt, cū lege diffinita non sint, nec diffiniri potuerint, illa verò iuris præsumptio, ad quam adductus est in sua potestate (vt diximus) posita non est.

Tertius est casus, cum agitur de præsumptione hois. Hac sanè verè pendet à iudicis voluntate, & arbitrio, sicuti indicia quibus accusatus de crimine, vel inquiri, vel questionibus subijci potest, in iudicis arbitrio esse posita, scripsi lib. 2. de arbitrarijs iudic. & c. casu 270. ita & de his similib. docuit Abb. in c. quanto col. pen. in fi. vers. ex quib. concludit. de præsumpt. & docuit Bald. in l. milites. nu. 1. C. de questio. iudicem ex varijs circumstantijs has præsumptiones, & indicia colligere.

Expressum an illud esse dicatur quod ex præsumptionibus constat? diligenter explicatur.

S V M M A R I V M.

- 1 Præsumptionibus constans quibuscumque dicitur expressum, & num. 3. & 5.
2 Mulier viro dotem nomenclans, præsumitur stipulationem, de restituenda ea adhibuisse, estque ea præsumptio iuris, & de iure.
4 Euidens dicitur, quod constat coniecturis.
6 Nouatio expressè fieri debet.
7 Heredis de persona si contingat dubitatio, faciendâ est probatio apertissima.
8 Expressum dicitur, quod coniecturis colligitur, & signis. n. 9.
10 Feudum antiquum, & autum expressè constitutum dicitur, si coniecturis id colligi potest ex inuesturis.
11 Appellatione facta ab interlocutoria, causa grauaminis nominatim debet exprimi.
12 Iuramentum strictè interpretatur.
13 Promissio de dote restituenda satis expressa dicitur, ex quo maritus confessus est se eam recepisse.
14 Stipulatio est strictè iuris.
15 Præsumptiones, & coniectura quando non habeant locum, & n. 16. 21. 23. 25. 26. 27. & 28.
17 Scriptum non dicitur literis, quod colligitur coniecturis.
18 Heredis institutio non fit coniecturis, cum scriptus in testamento is esse debeat.
19 Tutor suscipiens administrationem, quid promittere debeat.
20 Lex pro forma requirens expressionem, non acquiescit si sub verborum inuolucro fiat.
22 Sententiam nullam dici ob iuris errorem expressum, non sufficit, quod error colligatur ex coniecturis.
24 Renouatio testamenti facti inter liberos, verbis expressis, à parte fieri debet.
29 Statutum tribuens executionem paratam expressis in instrumento, non dicitur dedisse his, quæ ex coniecturis ex mente elicitis colliguntur.

Q V A E S T I O XLV.

Q V A E R O quadragesimoquinto an expressum illud esse dicatur, quod ex præsumptionibus constat? Et dicendum est, illud cenferi expressum, siue dicamus esse præsumptionem iuris, & de iure, siue solam iuris, siue solam hominis. Et cum de præsumptione iuris, & de iure agitur, clarum est, expressum illud omnino dici, ita probat l. vnica. §. 1. C. de rei vxor. actio. cum mulier fido tem viro numerauit, præsumitur stipulationem de ea, restituenda adhibuisse, quam sanè præsumptionem iuris, & de iure esse, scripserunt multi in l. 1. in princip. de verbor. obligat. bi. Ripa n. 13. sic & Bartol. in l. 1. in princip. ff. de ijs, quæ in testament. dele. et si alij contendunt, illam non esse præsumptionem, sed legis fictionem, qua de re dicemus infra libr. 3. Si ergo à statuto concessa est parata executio instrumentis, censetur quoque permissa executio instrumento dotis, quo ad tacitam illam stipulationem à lege præsumptam, cum stipulatio illa expressa censetur, ita docuit Bartol. in d. l. 2. in princip. ff. de ijs, quæ in testament. delen. Et Bartol. traditionem probarunt per multi, quos commemorauit in tract. de adipiscenda possessione, remedio quarto n. 125. & n. 126. Et illis accedunt Alexander consil. 126. lib. 6. Socin. Sen. in consil. 290. in fin. lib. 2. post Bald. Nouel lum in tract. de dote. parte sexta. priuilegio primo, col. 1. & priuileg. 7. col. 1. Iasonem in l. certi conditi. in princip. numero 21. vbi plura similia recenset. ff. si certum pet. & in §. fuerat. numero 58. Insuper, de actio. & alios congregit Crauet. in tractat. de antiq. tempor. tertia par. prima partis princip. num. 40. qui affirmat hoc loco

CUM

cum habere non solum in fauorabilibus, sed & in odiosis, in quibus stricta sumitur interpretatio.

Ita pariter cum de sola iuris præsumptione agitur, expressum illud esse dicitur, quod constat coniecturis, & præsumptionibus istis. Ita sentit Bart. in l. Prætor ait. in princ. nu. 1. ff. de operis noui nuncia. & eum sic explicat Ias. ibi, & in l. licet. nu. 8. & 10. de leg. 1. Et scribit Angelus in §. si verò expressim. in Authen. de hered. & Falc. quod si lex mandat aliquid fieri expressè, tunc satis expressè fieri dicitur, quod constat coniecturis fuisse factum. Et Angelum secutus est Afflic. decif. 44. num. 15. Et multis similibus comprobauit Crauet. in consil. 958. nu. 22. & accedit Ludou. Molina in lib. 1. de Hispan. Priuilegijs cap. 17. nu. 27. His declaratur statutum Patavinum, sub rubr. de inquilinis versic. quandocunque de certo, & c. dum statuit, quod si de certo termino soluendo affictus domorum, nulla expressa conuentione facta sit inter locatorem, & conductorem, quod locator teneatur soluere dimidiâ affictus ad festum Paschatis, & c. Hoc sanè statutum non habet locum, quando conductor soluit per aliquot annos antee illud tempus, ex conuentione facta, deinde tacite reconduendo ex præsumptione leg. item queritur. §. qui impleto. ff. locati, dicitur expressè conuenisse de soluendo etiam ante festum Pascha. Cæterum repugnare videtur, quod scripsit Ias. in d. leg. certi conditio, in princip. num. 21. post Bal. in l. legem. C. locat. Hanc tamen sententiam probat l. quidam testamento. ad fin. ff. de vulg. in illis verbis, idque apparere euidenter & c. coniecturam facit lex, testatorem ex distributione partium voluisse coniunctum preferri substituto. Idem probat l. licet Imperator. de leg. primo, vbi à lege coniectura, & præsumptio fit, testatorem noluisse legatum ab instituto relictum esse à substituto præstandi, vt si causa legandi, quæ erat in instituto cessat in substituto, vel & alijs coniecturis ibi commemoratis, & ibi Iurisc. consultus ait, hoc quod ex coniecturis constat, euidenter esse, & l. si quis locuples. in fin. ff. de manumiss. test. quo loci Caius inquit, apertissime constare ex hac coniectura, manumitterentem seruum sub conditione, si creditoribus erit satisfactum, noluisse fraudare creditores. Imò manifestum dicitur, quod iuris præsumptionibus, & coniecturis probatur, vt docuit Bald. in l. cum proponeretur in principio. de leg. 2. cum dixit, manifestum vsurarium eum dici, qui coniecturis & præsumptionibus talis probatus est. Dissentit tamen idem Bald. in l. ciues. in princip. C. de appellat. quem secutus est Curtius Sen. in consil. 79. Domina Franceschina. col. 7. in fin. Est quoque idem dicendum cum de sola hominis præsumptione agitur. Nam & tunc expressum fit illud esse dicitur, quod constat his coniecturis & præsumptionibus. Ita sentit Iason in dict. leg. licet Imperator num. 5. de leg. 1. dum simpliciter & absolutè loquitur. Idem sentit Afflictus in decif. 44. num. 15. dum scribit, quod etsi nouatio expressè fieri debet. l. vlt. C. de nouat. Attamen si coniecturis constat partes voluisse nouationem facere, satis expressè facta dicitur. Ita Cynus in dicta leg. vlt. C. de nouat. Imola in l. delegare. ff. eod. Alexan. in consil. 10. col. 1. vltima in consil. 13. & consil. 73. lib. 2. Corn. in consil. 33. num. 14. lib. 2. Cum dixit, satis dici factam nouationem, cum testibus probatum fuerit aliquid solutum pro residuo & cenferi factam nouationem intercedente noua persona.

Cæterum ab hac traditione dissentunt Barb. in consil. 25. nu. 28. & consil. 37. col. 10. vers. est accuratè. lib. 1. qui rñdit, non sufficere coniecturas ad inducendam nouationem. Et loquitur de coniecturis & præsumptionibus hominis. De veritate nunc non disputo, quod vberius tractationem hanc sim explicaturus infra lib. 3. præf. 134. Hunc ipsam casum nostrum confirmat doctrina Baldi in l. in tempus. in fi. ff. de heredib. instituen. Cum do-

cuit, quod quando dubitatur de persona heredis, debet fieri probatio apertissima. Quæ sanè apertissima probatio, satisfieri dicitur, cum sit coniecturis, & præsumptionibus, ex d. l. licet Imperator. de legat. primo, & leg. qui habebat. ff. de reb. dub. Et Bald. secutus est Afflic. in d. decif. 44. num. 16.

Huc pertinet, quod respondit Rom. in consil. 271. in fi. Cum dixit, quod sicuti euidenter dicitur id quod coniecturis declaratur. Ita etiâ expressum fit dicitur, quod coniecturis colligitur, & de coniecturis hominis loquitur Rom. Ita quoque respondit Barb. in consil. 89. col. 4. lib. 4. expressum dici quod coniecturis, & præsumptionibus hominis constat, ibique loquitur Barbarius de coniecturis, quibus testatorem à prima sua dispositione recedere voluisse creditur. Ita etiâ Bal. in col. 3. Factum tale est. Quidam nomine Paulus. lib. 5. respondit, expressum dici, quod coniectura deprehenditur.

Et ait, expressam substitutionem pupillariè dici, quæ ex coniecturis & præsumptionibus colligitur. Et scribit idè Bal. in l. ite quia. ff. de pactis, expressum id dici, quod ex signis colligitur. Illud secutus est Curt. Sen. in consil. 50. Memoria recolendæ Dux. col. 43. versic. 8. respondemus, quo loci respondit, feudum antiquum fit & autum dici expressè constitutum, si coniecturis colligi id potest ex inuesturis. Et ex prædictis inferitur declaratio ad regulam l. si repetendi. C. de cond. ob causam, quod scilicet propositum in mente retentum nihil operatur.

Hæc sanè regula declaratur non habere locum, quando extant præsumptiones, & coniecturæ, quibus colligitur illud propositum & voluntas. Ita post Bald. tradit Tiraq. in l. si vnquam. in verbo, libertis. nu. 43. C. de reuoc. donat. & accedit Curt. Iun. in l. 2. in princ. nu. 2. ff. si certum petat.

Extenditur primo hæc traditio, vt procedat etiam, quando lex requirit aliquid nominatim exprimi. Nam & tunc illi legi est satisfactum, cum ex coniecturis colligitur. Ita Angelus, Romanus & Ias. in l. Prætor ait. in princ. ff. de oper. noui nunc. Cum dixerunt, quod etsi in appellatione ab interlocutoria, nominatim exprimi debet cā grauaminis. Clement. appellanti, de appellat. attamen satis nominatim dicit expressa, cum coniecturis colligi illa potest. Idem affirmarunt Alex. consil. 80. nu. 9. lib. 1. & consil. 26. nu. 11. lib. 6. Soc. Sen. consil. 112. nu. 8. versic. aliquando & tertio. lib. 1. Felix. in c. translato. de constitut. dum affirmant sufficere expressionem per relationem ad acta, & apertius Crauet. in consil. 958. nu. 24.

Ceterum ab hoc exemplo & casu dissentiunt permulti, sicuti Bal. in l. terminato. nu. 11. in fine. C. de fructibus & lit. expens. Ang. in l. 1. vers. & per hoc audi. ff. de lib. & posth. sentit & Franc. in c. vt debitus. col. 5. vers. 12. queritur. de appellat.

Distinguere possumus ex sententia Baldi in l. minoribus. nu. 5. C. de his, quibus vt indign. quod aut constat de grauamine ex præsumptione iuris, & tunc sufficit, vt dicatur expressum grauamen, & hoc in casu procedit opinio illa Angeli, Rom. & aliorum in d. l. Prætor ait. Aut constat solum ex præsumptione hominis, vt tunc procedat opinio posterior Bald. & sequacium.

Extenditur secundò, vt procedat etiam quando requiritur, quod probatio debeat fieri publica scriptura. Nam adhuc iuris præsumptio sufficit. Bald. in l. 1. nu. 18. C. de fideicom. latè Crauet. in consil. 958. num. vigesimo secundo.

Extenditur tertio, vt hæc sententia procedat etiam in his, quæ strictam tantum admittunt interpretationem. Exemplum fit in iuramento, quod strictè interpretationis est. cap. penult. de iureiuran. si enim quis iurauit se habuisse fundum in dote à Caia, dicitur etiâ iurasse, se illum restitutorum, & agi potest ex eo iuramento, et si super restitutione iuratum non sit. Ita probat l. si duo par.

troni, §. Marcellus. ff. de iureiurand. Et illius responsi ea est ratio, quia satis dicitur expressa promissio de t. dote restituenda, ex quo maritus confessus est, se eam recepisse...

Declaratur primo, ut non habeat locum hæc sententia, quando lex requirit aliquid fieri & expressè ob id, quod factum simpliciter est contra dispositionem iuris communis...

Declaratur secundo, ut non procedat, quando expressio facta signis, & coniecturis, etiam indubitat, ita docuit Angelus in §. si quis nomen. ff. de hæred. institutis...

Quam sanè considerationem manifestè probat l. 1. ff. si tab. testam. ex tab. ex eo rex. dicimus, hæredis institutio non fieri, cum scriptis in testamento esse debeat...

Dissentunt tamen ab hac opinione Bald. in c. ex parte M. eolum. 9. de appell. & alij nonnulli, qua de re suo differemus loco.

Declaratur tertio, ut locum non habeat hæc sententia, quando requiritur evidens, vel patens expressio, ita de euidenti expressione docuit glof. in l. qui plures, vbi

glo. vltima. ff. de vulg. & pupillari substitut. & ibid. Aretin. in ultimo notab. & Iason in fine. Idem Aretin. in l. qui dam testamento, in tertio notab. ff. eod. & Ias. in l. licet Imperator num. 14. de legat. 1. quos secutus est Tiraque...

Declaratur quarto, ut non procedat hæc sententia, quando requiritur expressio verbis facta, nam tunc non sufficit, quod colligatur ex præsumptionibus, cum id non dicatur fieri verbis expressis...

Declaratur quinto, ut non procedat, quando coniectura non colligitur ex scriptura, sed solum ex mente tacita, nam tunc non dicitur expressum, ita Bald. in l. vnicuique. num. 10. C. de ijs, qui ante apertas tabul. cum dixit, quod illud dicitur omnino omisum...

Declaratur sexto, ut non procedat hæc sententia, quæ requiritur expressio respectu certæ personæ constitutæ in magna dignitate, nam tunc non sufficit expressio, quæ ex coniecturis resultat...

Declaratur septimo, ut non procedat hæc traditio, quando lex, & dispositio requirit specialem expressionem. Nam tunc non sufficit hæc, quæ provenit à coniecturis, & præsumptionibus.

Declaratur octavo, & ultimo, ut locum non habeat hæc sententia, quando requireretur propria expressio nam tunc non sufficeret expressio his coniecturis facta, cum impropra hæc dicitur, ita declarat Tiraque...

Præsumptio iuris, an dici debeat hominis, vel legis dispositio, egregia & utilis admodum disputatio.

S V M M A R I V M.

- 1 Dispositio legis dicitur, quando lex præsumit aliquid actum a partibus, cui partes renunciare non possunt.
2 Ius accrescendi dicitur esse legis dispositio, & quæ sit ratio.
3 Ius accrescendi esse dispositionem testatoris.
4 Dies in actione tutelæ, à lege non ab homine constituitur appositus.
5 Obligatio à lege descendens, quænam dicitur.
6 Partes voluntatem suam, secundum leges accommodasse præsumuntur, & quomodo id intelligendum. n. 7.
8 Falcidia contra testatoris voluntatem detrahitur.
9 Procurator constitutus ad agendum, defendere tenetur.
10 Tempus quod datur iudicatis, etiam si sit in sententia expressum, dicitur tamen terminus legis non hominis, & quæ sit ratio.
11 Clausula doli mali in contractu depositi, ex ipsa legis dispositio ne inest.
12 Dispositio hominis quando dicitur.
13 Electio in alternatiuis verum semper sit debitoris.
14 Conditiones unde proveniant.
15 Dispositio legis dicitur, quando lex non habito respectu ad voluntatem præsumptam partium, aliquid inducit, & vide nu. 19. & 22.
16 Interesse dicitur pena legalis.
17 Tempus 4. mensium concessum damnato ad soluendum est dispositio legis.
18 Emptor unus ex pluribus, rem deteriorans solus tenetur insoludum.
20 Successiones ab intestato, à lege sunt introductæ, ex tacita morientium voluntate.
21 Successionis ab intestato causa immediata, & proxima est, ipsa lex, eam deferens.
23 Dispositio legis, & hominis plurimum inter se differunt.
24 Durius agitur cum homine, quam cum lege.
25 Mora conventionalis difficilius purgatur, quam legalis.
26 Lex annullat fortius, quam homo.
27 Citatio facta ab homine, an constituat citatum in mora, & quid de citatione legis.
28 Dispositio hominis semel tantum verificatur, aliud in dispositione legali.
29 Dorem constituere filia tenetur pater toties, quoties erit opus.
30 Dispositio legis generalis, comprehendit omnes, & quoscunque casus, secus in hominis dispositione.
31 Indivisa æquipollent universali in dispositione legis, non autem hominis.
32 Filiorum nomine continentur nepotes in dispositione legis, non hominis.
33 Sermo generalis in dispositione legali, recipit restrictionem de habilitate, aliud in hominis dispositione.

- 34 Dominium transfertur in dispositione legis, absque vlla traditione, non item in dispositione hominis.
35 Persona intermedia consideratur in dispositione legis, non hominis.
36 Prohibitus contrahere sub pena cum bannito, impune contrahit cum filio illius.
37 Compensatio facta à lege, etiam contra debitum iuratum, admittitur in dispositione legis, non hominis.
38 Alimenta debita legis dispositione, debentur etiam de præterito.
39 Administrationem cum libera habens à lege, transigere potest, non qui ab homine.
40 Causa iusta excusat à pena legali, non conventionali.
41 Præscriptio legalis non currit contra militem, aliud statuitur in conventionali.
42 Dispositio tacita, & ficta legis dicitur, non hominis.
43 Obligatio ex dispositione legis proveniens fortior est ea, quæ ex hominis provisione.
44 Solutio debiti contracti cõventionem partium, quomodo probanda & quomodo ea, quæ ex dispositione legis.
45 Filius quando ingreditur locum patris, & concurrat cõ patre.
46 Interpretatio, & extensio difficilium admittitur in dispositione hominis, quam legis.
47 Renunciatio filij expressa non nocet patri, aliud intracita proveniente ex legis dispositione.

Q V A E S T I O XLVI.

QVÆRO quadragesimosexto, an quando lex aliqd præsumit, dici debeat dispositio illa legis, vel hominis? Hanc quæstionem satis egregiam explicant Ripa in l. si insulam. num. 60. ff. de verbo. oblig. & apertius Alciat. in repet. l. 4. §. Cato. n. 64. ff. eod. tit. Distingunt ij tres casus, quibus duos adiungam.

Primus est, quando lex præsumit aliquid actum à partibus cui partes ipsæ renunciare non possunt, hæc dicitur dispositio legis, non hominis. Id quod vel ex eo primò probatur, secundum Ripam & Alciatum, in iure accrescendi, quod et si à lege sit introductum concurrente tacita voluntate testatoris, l. si in testamento. ff. de vulg. & pup. substit. attamen quia testator non potest prohibere ipsius accrescendi, dicitur esse legis dispositio. Hoc exemplum post Ripam, & Alciatum præcitat locis probavit & Cæph. in consil. 59. num. 24. lib. 1. Cæterum exemplum hoc verum non est, cū probabilius sit, ius quod accrescendi esse dispositionem testatoris, sicuti demonstrabimus infra lib. 3. præf. 86. vbi explicabimus, an ius accrescendi sit ex præsumpta voluntate testatoris.

Secundò motus est Alciat. in d. §. Cato. n. 104. versic. secundò probatur, ex doctrina Bartol. in l. ita stipulatus sum, in prima quæst. n. 33. de verb. oblig. cum dixit, illam dies in actione tutelæ, & in promissione fructuum nasciturorum dicitur appositus à lege immediate, non ab homine. Ea est ratio, quia etiam si partes vellent, quod in tutela oriatur actio ante diem, non possent l. ordinè, ff. de operis libert. Idem in fructibus nascituris. l. 1. ff. de cond. & dem. & l. interdum. de verb. oblig.

Tertio in hanc sententiam adduxit Alciat. traditionem Bart. in l. stipulationes non diuiduntur. q. 8. nu. 37. vers. quid ergo dicemus. de verb. oblig. cum dixit, illam censeri obligationem à lege descendente, quando quis obligatur præter voluntatem præsumptam contractentium, secus si ex voluntate præsumpta, quia tunc dicitur obligatio hominis. Nec repugnat (inquit Alciat.) quod si lex aliquid inducit, præsumitur id etiam esse ex voluntate partium, quæ præsumuntur voluisse à accommodare voluntatem suam secundum leges, leg. hæredes mei. §. cum ita, ff. ad Trebellian. Nam respondet Alciat. regulam dict. §. cum ita, procedere à tantummodo in his, in quibus partes liberam habent facultatem, ita quod possunt renunciare, secus si non possunt. Ita probant l. Titia. ff. ad l. Falcid. & c. Rayna. de testa. vbi Falcid.